

Aplicația practică al unui adevăr teoretic

Dejan Andov

Ultimii ani au adus mari dezbateri în mijlocul bisericii lui Dumnezeu la subiectul Dumnezeirii. Poporul se dezbină și criza pare să crească în intensitate. În mijlocul acestor dezbateri se pune o întrebare logică: la ce mă ajută pe mine cunoașterea acestui subiect în umblarea mea personală cu Domnul Isus Hristos? Care este folosul de a crede corect adevărul despre Dumnezeu și care este pierderea dacă cred greșit la acest punct? Personal mi-au fost puse asemenea întrebări și într-adevăr, acestea necesită un răspuns clar. Oare este acest subiect chiar atât de important?

În articolul de față ne vom uita la un singur aspect al acestui subiect din care vom vedea care este aplicația practică a cunoașterii subiectului Dumnezeirii în mod corect.

Vom începe cu ultimele două versete din cel de-al doilea capitol din Epistola lui Pavel către Evrei. În versetele 17 și 18 din acest capitol citim:

„Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și, prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Evrei 2, 17. 18

În versetul 17, Pavel ne spune că Domnul Isus a trebuit să Se asemene în toate lucrurile cu frații Săi (adică noi) ca să poată fi un Mare Preot de încredere în prezența lui Dumnezeu Tatăl. Aceasta se referă la slujba pe care Domnul Isus Hristos o împlinește în Sanctuarul ceresc în fața tronului lui Dumnezeu.

În versetul 18, Pavel ne spune că Domnul Isus a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi (vezi și Evrei 4, 15) și din aceste ispiti se învățat cum poate să vină în ajutor celor ce sunt ispitiți (adică noi). Acum, cei ce sunt ispitiți se găsesc pe tot globul pământului. Versetul 17 așa cum am spus, face o referire la slujirea Domnului Isus, în natura Sa umană, în Cer, în prezența lui Dumnezeu în Sanctuarul ceresc. Versetul 18, pe de altă parte, face o referire la o altă lucrare de slujire pe care Domnul Isus o împlinește în cei care sunt ispitiți, adică în copii Săi pe pământ.

Aceasta înseamnă că Domnul Isus Hristos în același timp împlinește două funcții de slujire distincte, una în Cer și cealaltă pe pământ. Acum, noi știm că El s-a înălțat în Cer în natura umană și în această natură El împlinește lucrarea Sa de Mare Preot, dar în ce formă împlinește El lucrarea Sa pe pământ? Evident, aceasta nu poate fi în natura umană din simplul motiv pentru că aceasta nu poate fi prezentă în mai multe locuri în același timp.

Acum, doctrina populară a Trinității susține că cel care slujește pe pământ, după înălțarea Domnului Isus, este altcineva decât Domnul Isus Hristos. După această doctrină, Duhul Sfânt este o ființă separată de Domnul Isus, care a fost trimis să-L înlocuiască și să continue lucrarea Sa pe pământ.

Totuși, Pavel în versetul 18 din Evrei 2 ne spune că singurul care poate să ajute pe cei ce sunt ispitiți este cineva care a fost el însuși ispitit, pentru că numai unul care a fost ispitit poate să înțeleagă experiența ispitei prin care trec cei ispitiți. Aici este problema cu doctrina Trinității! Duhul Sfânt în această doctrină, fiind o ființă separată de Domnul Isus, niciodată nu a fost pe pământ ca om și nici nu a fost ispitit în toate lucrurile în care suntem suntem ispitiți noi și prin urmare, nu a învățat din experiență cum poate veni în ajutor celor ce sunt ispitiți. Se pune întrebarea, cum ne poate ajuta o ființă care este în necunoștință totală în ce privește ispitele cu care ne confruntăm zi de zi? În plus, Pavel pare foarte clar ca să fie înțeles greșit. El spune că Domnul Isus a fost ispitit pentru ca să poată veni în ajutorul celor ce sunt ispitiți! El vine și nu altcineva, spune Pavel.

Să citim acum ce spune serva Domnului în Hristos lumina lumii, pag. 166 (original):

„În timp ce Isus slujește în Sanctuarul de sus, **El este, prin Duhul Lui cel Sfânt**, și slujitor în biserica de pe pământ. Pentru ochiul fizic, El este departe, dar de fapt se împlineste făgăduința pe care El a dat-o la înălțare: "Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Mat. 28,20). În timp ce slujitorii Lui mai mici primesc putere de la El, **prezența Lui întăritoare** este totdeauna cu biserica Lui." (DA 166)

Citiți cu atenție prima propoziție. Sora White spune că, în timp ce Domnul Isus slujește în Sanctuarul de sus, în același timp EL ESTE și nu altcineva, prin Duhul lui cel Sfânt, și slujitor în biserica Sa pe pământ. Prin aceasta El împlineste făgăduința Sa pe care a dat-o ucenicilor în Matei 28, 20: „Iată că Eu sunt (El, nu altcineva!) cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Ultima propoziție spune că biserica Lui are prezența Lui întăritoare și nu prezența unei alte ființe. Sora White actualmente în acest citat spune exact același lucru pe care îl spune și Pavel în versetele din Evrei 2, despre care discutăm. El este slujitor în biserica Sa, nu altcineva.

Următorul citat face acest lucru și mai clar:

„Împovărat de natura umană, Hristos nu putea să fie în fiecare loc în mod personal; de aceea era în interesul lor ca El să-i părăsească, să meargă la Tatăl Său, și să trimită Duhul pentru a fi succesorul Său pe pământ. **Duhul Sfânt este El Însuși dezbrăcat de personalitatea umanității, și astfel independent.** El se putea prezenta pe Sine ca prezent în toate locurile prin Duhul Său, ca Omniprezent ..." (14MR, 23,24)

Citiți, fraților, cu mare atenție: sora White ne spune aici că Duhul Sfânt este EL ÎNSUȘI! Este Domnul Isus Hristos Însuși și nu altcineva. Dar observați, în slujba Sa pe pământ, El este prin Duhul Său dezbrăcat de personalitatea umanității. Aceasta înseamnă că, în timp ce în Sanctuarul din cer, Domnul Isus slujește ca o persoană în natura umană, în același timp El Însuși slujește și în biserica Sa pe pământ ca o persoană spirituală, prin Duhul Său cel Sfânt. Este o singură Ființă sau un singur Individ, dar două personalități distincte, una fizică și una spirituală.

Acum, găsim mai multe dovezi în Scriptură și Spiritul Profetic că Domnul Isus într-adevăr este Cel care vine prin Duhul Sfânt? Să citim ce spune Pavel în 1 Corinteni 15, 45:

„De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu.” **Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.**”

Apostolul aici afirmă că cel de-al doilea Adam, care, bineînțeles, este Isus Hristos, a fost făcut un duh dătător de viață. Ce înseamnă aceasta? Când a fost El făcut un duh dătător de viață? Și o altă întrebare, de ce a fost făcut El un duh dătător de viață?

Pentru a răspunde la aceste întrebări va trebui să ne întoarcem la momentul întrupării. În acest moment, acum 2000 de ani, Fiul divin al lui Dumnezeu a devenit om luând natura umană pe care o va păstra pentru totdeauna. Știm acest lucru din Spiritul Profetic:

„Ca să ne asigure de planul Său imutabil de pace, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu născut să devină membru al familiei omenești și **să păstreze pentru totdeauna natura Sa omenească**” (Hristos lumina lumii 25)

În momentul întrupării Sale, Fiul lui Dumnezeu a renunțat la omniprezența Sa așa că nu putea să fie prezent în același timp decât într-un singur loc. Acum, în Ioan 7, 38.39 citim următorul:

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci **Duhul Sfânt încă nu fusese dat**, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.”

Aici apostolul Ioan ne spune că în momentul când Isus a spus aceste cuvinte Duhul Sfânt încă nu fusese dat și motivul pentru care Duhul nu fusese dat era fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit. Notați idea! Trimiterea Duhului a fost strâns legată de proslăvirea lui Isus. Cu alte cuvinte, dacă Isus nu ar fi fost proslăvit, Duhul nu putea să fie dat. De ce? Care este legătura între proslăvirea lui Isus și dăruirea Duhului Sfânt?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem ce înseamnă ca Isus să fie proslăvit și când a fost El proslăvit. La această proslăvire se refera El Însuși în rugăcina Sa din Ioan 17 în versetul 5:

„Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea.”

Deci, în acest verset, Domnul Isus cere de la Tatăl Său să-L proslăvească cu slava pe care El a avut-o la Tatăl înainte de a fi lumea. Deci, slava despre care este vorba aici cu care Isus trebuia să fie proslăvit, este ceva pe care Domnul Isus l-a avut înainte dar pentru un anumit timp l-a lăsat deoparte și acum, la sfârșitul misiunii Sale pe pământ, El cere de la Tatăl Său această slavă înapoi. E clar acest lucru?

Spiritul Profetic face o afirmație clară prin care ne descoperă care este această slava despre care s-a rugat Domnul Isus dar și motivul pentru care El a cerut să fie proslăvit. Să citim:

„**Isus așteaptă să sufle** asupra tuturor ucenicilor Săi, **și să le dea inspirația Duhului Său** plin de sfințenie și **să transfere influența vitală de la El Însuși** la poporul Său. El îi va face să înțeleagă că de acum înainte nu mai pot sluji la doi stăpâni. Viețile lor nu pot fi împărțite. **Hristos va trăi în agenții Săi umani**, va lucra prin facultățile lor. Voința lor trebuie să fie supusă Voinței Lui, ei trebuie să acționeze cu spiritul Lui, pentru ca să nu mai fie ei cei care trăiesc, ci Hristos care locuiește în ei. **Isus caută să întipărească asupra lor gândul că, dându-le Duhul Său cel Sfânt, le dă slava pe care Tatăl i-a dat-o Lui**, pentru ca El și poporul Lui să fie una în Dumnezeu.” (ST, 3 Octombrie 1892)

Cred că acest citat este suficient de clar pentru a necesita vre-un comentariu. Serva Domnului spune că slava despre care s-a rugat Domnul Isus cerând-o de la Tatăl Său este de fapt Duhul Sfânt și motivul pentru care a cerut-o să-l fie dată era ca El să poată „trăi în agenții Săi umani”. Cu alte cuvinte, este vorba despre omniprezența Sa. În trup uman El era limitat la un singur loc și îi era cu neputința să trăiască în urmașii Săi. De aceea, cerea de la Tatăl să-i dea înapoi omniprezența pe care o avut-o înainte de întrupare dar care a lăsat-o pentru a putea experimenta ispitele și luptele care le duc ființele umane. Motivul pentru care o cerea era ca să poată „trăi în agenții Săi umani” și pentru a putea veni „în ajutorul celor ce sunt ispitiți.”

Acum, când a primit El această slava, și care a fost rezultatul primirii ei? Ellen White spune:

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduință. Pentru aceasta, ei trebuia să aștepte mai înainte de a începe lucrarea lor. Când Hristos a trecut prin porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. **De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc.** Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său.” (Faptele Apostolilor 38)

Ziua cincizecimii! Aceasta este ziua proslăvirii lui Isus și întronării Lui ca Mare Preot. Este ziua când Domnul Isus și-a primit omniprezența Sa de către Tatăl, care este Duhul Sfânt. Acum, această zi în Vechiul Testament a fost simbolizată prin ungerea preoților și a marelui preot despre care citim în următoarele versete:

„Să iei veșmintele; să îmbraci pe Aaron cu tunica, cu mantia efodului, cu efodul și cu pieptarul, și să-l încingi cu brâul efodului. Să-i pui mitra pe cap, și pe mitră să pui tabla sfințeniei. Să iei untdelemnul pentru ungere, să i-l torni pe cap, și să-l ungi.” Exodul 29, 5-7

Atunci când marele preot era pus în slujbă el a fost uns cu untdelemn pe capul lui. Ce se întâmpla cu acest untdelemn după ce era turnat pe capul marelui preot? Citim despre asta în Psalm 133, 2:

„Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veșmintelor lui.”

Deci, untdelemnul turnat pe capul marelui preot se vărsa pe barbă lui și veșmintele lui, adică trupul lui. Aceasta era numai o ilustrație a marelui eveniment al încoronării Marelui nostru Preot în Sanctuarul ceresc. Untdelemnul folosit pentru ungerea marelui preot îl reprezintă pe Duhul Sfânt sau aceea slava cu care Tatăl L-a uns pe Fiul Său la ziua cincizecimii. Ce s-a întâmplat în momentul când Domnul Isus a fost uns? Așa cum în ilustrație, untdelemnul cobora de la capul marelui preot pe trupul lui tot așa în realitate, Duhul Sfânt turnat peste Capul bisericii, Domnul Isus Hristos, s-a coborât peste trupul Lui, biserica. Domnul Isus Hristos din acest moment trăiește în agenții Săi umani nelimitat de trupul Său uman în care slujește în prezența lui Dumnezeu în Sanctuarul ceresc. De aceea, **în Betleem Fiul lui Dumnezeu a fost făcut trup** (Ioan 1, 14) **dar la cincizecime Fiul lui Dumnezeu a fost făcut duh dătător de viață** (1 Corinteni 15, 45), un singur individ dar două personalități distincte. Acest adevăr ne este clar prezentat și în Marcu 16, 19.20:

„Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin.” Marcu 16, 19.20

Versetul 19 se refera la momentul înălțării Domnului Isus. Ni se spune că, după ce a vorbit cu ucenicii Săi, Domnul Isus S-a înălțat la Cer iar ucenici au plecat și au propovăduit pretutindeni. Și acum fiți atenți, ultima parte spune: DOMNUL lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semne și minuni. Domnul Însuși lucra prin ei și nu altcineva!

Despre acest adevăr a vorbit și Domnul Isus în parabola Sa din Ioan 15:

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” Ioan 15, 5

În această parabolă Domnul Isus și ucenicii Lui sunt comparați cu vița și mlădițele ei. Mlădițele își primesc viața de la viță și dacă sunt despărțiți de viță ele se usucă și nu pot aduce roade. Tot așa, spune Isus,

ucenicii Săi trebuie să rămână în El și să primească viața de la El pentru a putea trăi și aduce multe roade. Acum, să citim următorul citat din Spiritul Profetic în care putem vedea în mod clar care este această viață care unește Vița adevărată (Domnul Isus) cu mlădițele ei (ucenicii Lui):

„Astăzi, sunt mulți tot atât de neștiutori în ceea ce privește lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii, cum fuseseră credincioșii aceia din Efes; totuși, nici un alt adevăr nu este învățat mai clar în Cuvântul lui Dumnezeu decât acesta. Profeții și apostolii au stăruit asupra acestei teme. Însuși Hristos ne atrage atenția asupra dezvoltării lumii vegetale ca o ilustrare a lucrării Duhului Sfânt în susținerea vieții spirituale. Seva viței, ridicându-se din rădăcină este împărțiată în ramuri, ajutând la creștere și producând flori și rod. **Tot la fel, puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt, pornind de la Mântuitorul, pătrunde și stăpânește sufletul, reînnoiește motivele și sentimentele și aduce până și gândurile în ascultare de voința lui Dumnezeu, făcând în stare pe primitor să aducă roadele prețioase ale faptelor sfinte.**” (Faptele apostolilor 285)

Observați partea accentuată. Duhul Sfânt este adevărata seva Viței, care pornește de la Vița (Domnul Isus) și pătrunde sufletul urmașilor Săi și le aduce până și gândurile în ascultare de voința lui Dumnezeu. Duhul Sfânt pornește sau purcede de la Domnul Isus Hristos. El este o parte din El și nu o ființă separată. Să citim un alt citat:

„**Duhul Sfânt, care purcede de la Singurul Fiu Născut al Lui Dumnezeu,** unește omul, trup, suflet și spirit, de natura divino-umană perfectă a Lui Hristos. Această legătură este reprezentată de uniunea viței și a ramurilor. Omul muritor este unit cu natura umană a Lui Hristos. Prin credință, natura umană este asimilată cu natura Lui Hristos. Suntem făcuți una cu Dumnezeu în Hristos.” (RH, 5 Aprilie 1906)

Să citim în continuare Romani 8, 26:

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” Romani 8, 26

Acest verset ne spune că noi suntem atât de slabi încât nici nu putem să ne rugăm cum trebuie. De aceea Duhul Sfânt ne vine în ajutor și El mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Pentru mulți acest verset este o dovadă că Duhul Sfânt este o ființă separată de Domnul Isus dar din nou se pune aceeași întrebare pe care am pus-o mai sus. Cum ne poate ajuta în rugăciunile noastre o ființă care niciodată nu a experimentat ispita prin care trecem noi și pentru care trebuie să ne rugăm pentru a primi putere de la Dumnezeu pentru a birui? Totuși, Scriptura este clară în ce privește cel ce mijlocește pentru noi pentru că în 1 Timotei 2, 5 ne spune că există numai un singur mijlocitor între Dumnezeu și om, Domnul Isus Hristos. Duhul Sfânt nu poate să fie o altă ființă separată de Isus pentru că în acest caz vom avea doi mijlocitori și aceasta este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Totuși, pentru a nu exista vreo îndoială, iată ce spune serva Domnului cu privire la Romani 8, 26:

„Avem **un singur canal** de a ne apropia de Dumnezeu. **Rugăciunile noastre pot veni la El doar printr-un singur nume – acela al Domnului Isus,** avocatul nostru. **Duhul Său trebuie să inspire cererile noastre.** Nici un foc străin nu trebuia să fie folosit în cădelnițele care erau aduse înaintea lui Dumnezeu în sanctuar. În același fel, **Domnul Însuși trebuie să aprindă în noi dorința arzătoare,** dacă rugăciunile noastre sunt acceptate de El. **Înăuntrul nostru Duhul Sfânt trebuie să facă mijlocire pentru noi,** cu suspine negrăite.” (RH, February 9, 1897)

Observați cum în acest citat sora White vorbește despre Domnul Isus și Duhul Sfânt interschimbabil. Există un singur canal prin care ne putem apropia de Dumnezeu și acesta este Domnul Isus. El Însuși trebuie să aprindă în noi dorința arzătoare ca rugăciunile noastre să fie acceptate de Dumnezeu. Și El face acest lucru prin Duhul Său cel Sfânt sau prin omniprezența Sa. În acest context să citim și următorul citat:

„Acea care poartă răspunderi să-și aducă aminte că **Duhul Sfânt este Cel care modelează. Domnul este Cel care controlează.** Nu trebuie să căutăm să modelăm noi, potrivit cu ideile noastre, pe aceia pentru care lucrăm, ci **să-L lăsăm pe Hristos să facă această modelare.** El nu urmează nici un criteriu omenesc. El lucrează după propria Sa gândire și spirit.” (Mărturii vol. 9, 135)

Cine este Cel care modelează? Clar, Domnul Isus Hristos prin Duhul Său. Nu cineva separat de El.

La sfârșit, să ne uităm și la problema Mângâietorului. Dacă toate acestea pe care le-am descoperit până acum sunt adevărate, atunci este de așteptat să aflăm că Domnul Isus Hristos este de asemenea Mângâietorul care era promis de El Îsuși în Ioan 14. Serva Domnului face acest lucru foarte clar. Să citim câteva afirmații:

„Hristos ne spune că Spiritul Sfânt este Mângâietorul, iar Mângâietorul este Duhul Sfânt, Spiritul adevărului pe care Tatăl îl va trimite în Numele Meu.’ Aceasta se referă la **omniprezența Spiritului Lui Hristos, numit Mângâietor**” (Manuscrise Eliberate vol. 14, 179)

„Privind prin credință la Isus, credința noastră străpunge umbrele și îl adorăm pe Dumnezeu pentru minunata Lui dragoste de a **ni-L da pe Isus, Mângâietorul**” (Manuscrise Eliberate vol. 19, 297)

„O, cât de prețioase sunt aceste cuvinte pentru fiecare suflet îndurerat! **Hristos este Îndrumătorul și Mângâietorul nostru, care ne mângâie în toate necazurile noastre**” (Comentarii Biblice AZȘ, vol. 6, p. 1077)

„Să studieze capitolul 17 din Ioan și să învețe cum să se roage și cum să trăiască rugăciunea lui Hristos. **El este Mângâietorul.** El va locui în inimile lor făcându-le bucuria deplină” (RH January 27, 1903)

„**Nu este un alt mângâietor ca Isus,** atât de sensibil și de adevărat. El este mișcat de simțămîntul neputinței noastre. Spiritul Lui vorbește inimii... Influența Duhului Sfânt este viața lui Isus în suflet.” (RH 26 Octombrie, 1897)

Cred că este destul de clar.

Acum, cum ne afectează acest adevăr în mod personal. Ca să răspundem la această întrebare vom citi un citat din cartea „Experiențe și viziuni”, pagina 55, 56:

„L-am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe scaunul de domnie, mergând cu un car de foc în Sfânta Sfintelor, dincolo de cea de-a doua despărțitură și așezându-Se. Apoi, Isus S-a ridicat de pe tron și cei mai mulți dintre cei care erau aplecați s-au ridicat împreună cu El... Cei care Se ridicaseră împreună cu Isus își trimiteau către El credința, în Sfânta Sfintelor, și se rugau: „**Tatăl meu, dă-Mi Duhul Tău**”. Apoi, **Isus sufla asupra lor Duhul Sfânt.** În suflarea aceea era lumină, putere și multă iubire, bucurie și pace.

M-am întors să mă uit la grupul celor care stăteau încă aplecați înaintea tronului; nu știau că Isus îl părăsise. Satana părea să fie lângă tron, încercând să continue lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind în sus către tron și rugându-se: „**Tată, dă-ne Duhul Tău**”. **Satana sufla atunci asupra lor o înrâurire nesfântă;** era în aceasta lumină și multă putere, dar nu exista iubire delicată, bucurie și pace. Scopul lui Satana era de a-i păstra în starea de amăgire, de a-i trage înapoi și de a-i amăgi pe cei din poporul lui Dumnezeu.” (Experiențe și viziuni 55, 56)

În această vedenie profetică avem două grupe de oameni rugându-se lui Dumnezeu. Amândouă grupele folosesc aceleași cuvinte și cer același lucru, dar primesc răspuns diferit. Primului grup răspunde Domnul Isus și le trimite Duhul Său în timp ce celui de-al doilea grup îi răspunde Satana și le trimite o înrâurire nesfântă. Acum, ei folosesc același cuvinte și cer același lucru, adică Duh Sfânt. Dar de ce primesc răspuns diferit? Unde este diferența? Răspunsul este clar, diferența este în mintea lor și în înțelegerea lor cu privire la ceea ce vor primi. Cei care cred în Trinitate și se roagă pentru Duh Sfânt, pe cine așteaptă de fapt ei să primească? Cu siguranță

nu pe Domnul Isus pentru că ei nu cred că Duhul Sfânt este El Însuși. Ei așteaptă să primească pe altcineva care a preluat locul Lui după înălțarea Sa. De aceea, ei primesc pe altcineva dar acest altcineva, așa cum deja am spus, nu cunoaște ispitele prin care trec oamenii și de aceea nu este în stare să le vină în ajutor atunci când sunt ispitiți. Aceasta este lucrarea diavolului care caută să slăbească biserica lui Dumnezeu ascunzându-L pe adevăratul Mângâietor, singurul care le poate ajuta. Serva Domnului ne-a avertizat în privința acestei lucrări:

„Motivul pentru care bisericile sunt slabe, bolnave, pe punctul de a muri, este acela că vrăjmasul a adus asupra sufletelor tremurătoare influențe de o natură descurajatoare. **El a căutat să-L ascundă vederii lor pe Isus ca Mângâietor**, ca pe unul care muștră, sfătuie și avertizează spunând: „Aceasta este calea, mergeți pe ea”.” (RH 26 August, 1890).

Rugăciunea mea este că fiecare care citește să înțeleagă importanța acestui subiect și prin credință să-L primească pe Domnul Isus, Cel care a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi și care singurul ne poate ajuta atunci când suntem asaltați de ispite. Amin!

„Unitatea creștină constă din unirea mlădițelor cu același butuc de viță părinte, care este puterea dătătoare de viață a centrului care suportă altoiul grefat, care s-a unit cu vița. În intenții și dorințe, în cuvinte și fapte, trebuie să aibă loc **o identificare cu Hristos, o participare continuă la viața Sa spirituală.**” (RH Nov. 9, 1897)

„Toate pretențiile din creștinism, sunt numai expresii de credință fără viață până când Isus nu îl va umple pe cel credincios cu **viața Sa spirituală, care este Duhul Sfânt**. Evanghelistul nu este pregătit să învețe adevărul și să fie reprezentantul lui Hristos până când nu a primit acest dar ceresc.” (Spiritul Profetic vol. 3, 242)

„**Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet**. Suflarea lui Hristos peste ucenicii Săi a fost suflarea adevăratei vieți spirituale... **Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos**, care trebuia să-i califice pe ucenici pentru misiunea lor... Dar, Duhul Sfânt încă nu Se manifestase pe deplin, deoarece Hristos încă nu fusese proslăvit. (Review and Herald, 13 Iunie, 1899)

A TREIA PERSOANA A DUMNEZEIRII

Dejan Andov

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” Ioan 1, 1

Cu toți suntem de acord că Cuvântul din acest verset este Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu înainte de a veni pe acest pământ.

Despre acest Cuvânt citim în Ioan 1, 14 următorul:

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”.

Deci, Fiul lui Dumnezeu sau Cuvântul a venit pe acest pământ făcându-se trup, a locuit timp de 33 de ani și s-a înălțat la Cer în trup înaintea Tatălui unde slujește în favoarea noastră.

Cu puțin timp înainte de a pleca și de a-i părăsi pe ucenici, El a spus o rugăciune pe care o avem scrisă în Ioan 17. În această rugăciune, printre altele, El a spus și următoarele:

„Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea.” Ioan 17, 5

Deci, în această rugăciune Isus a cerut de la Tatăl ceva pe care o numește „slavă” și pe care deja o avea înainte data de la Tatăl, înainte de a fi lumea.

Avem două întrebări:

1. Ce este această slavă pentru care s-a rugat Isus?
2. De ce a cerut El această slavă de la Tatăl?

Răspunsul la aceste două întrebări îl avem în următorul citat de sora White:

„Isus așteaptă să sufle asupra tuturor ucenicilor Săi, și să le dea inspirația Duhului Său plin de sfințenie și să transfere influența vitală de la El Însuși la poporul Său. El îi va face să înțeleagă că de acum înainte nu mai pot sluji la doi stăpâni. Viețile lor nu pot fi împărțite. **Hristos va trăi în agenții Săi umani**, va lucra prin facultățile lor. Voința lor trebuie să fie supusă Voinței Lui, ei trebuie să acționeze cu spiritul Lui, pentru ca să nu mai fie ei cei care trăiesc, ci Hristos care locuiește în ei. Isus caută să întipărească asupra lor gândul că, **dându-le Duhul Său cel Sfânt, le dă slava pe care Tatăl i-a dat-o Lui, pentru ca El și poporul Lui să fie una în Dumnezeu.**” (ST, 3 Octombrie 1892)

Deci:

1. Slava pe care o ceruse Isus este Duhul Sfânt.
2. Motivul pentru care o ceruse este ca El să poată trăi în urmășii Săi.

De aici este clar că Isus s-a rugat Tatălui să-I fie dată înapoi omniprezența Sa pe care a lăsat-o temporar în momentul când Cuvântul a fost făcut trup și s-a născut ca ființa umana în Betleem. Timp de 33 de ani Cuvântul a fost limitat în trupul uman fără a putea fi prezent în mai multe locuri în același timp. Dar acum, știind că în curând va trebui să plece la cer în trup, El este îngrijorat pentru Biserica Sa. Aceasta nu trebuie să rămână fără El și din acest motiv El îl roagă pe Tatăl să-I dea înapoi omniprezența Sa sau Duhul Său cel Sfânt prin care va putea trăi în urmășii Săi în timp ce în trup slujește în Sanctuarul ceresc.

Următoarea întrebare este: când a primit Isus înapoi omniprezența Sa și care a fost rezultatul acestei primiri?

Din nou, răspunsul îl avem în Spiritul Profetic:

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduință. Pentru aceasta, ei trebuia să aștepte mai înainte de a începe lucrarea lor. Când Hristos a trecut prin porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. **De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc.** Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său.” (Faptele Apostolilor 38)

Deci, Ziua Cincizecimii este ziua în care Domnul Isus a fost proslăvit sau cu alte cuvinte și-a primit înapoi slava pe care o avea cu Tatăl din veșnicie. El și-a primit înapoi omniprezența prin care acum putea trăi în ucenicii Săi. Ce s-a întâmplat în momentul când El a fost proslăvit? Duhul Sfânt a fost revărsat asupra bisericii Sale.

Acum, toate evenimente din viața lui Isus au fost prevestite prin diferitele ceremonii din Vechiul Testament. Ziua Cincizecimii era ziua în care Isus a fost întronat ca Mare Preot al poporului lui Dumnezeu. În Vechiul Testament atunci când un mare preot era pus în slujbă era o ceremonie specială despre care citim în Exodul 29, 5-7 următorul:

„Să iei veșmintele; să îmbraci pe Aaron cu tunica, cu mantia efodului, cu efodul și cu pieptarul, și să-l încingi cu brâul efodului. Să-i pui mitra pe cap, și pe mitră să pui tabla sfințeniei. **Să iei untdelemnul pentru ungere, să i-l torni pe cap, și să-l ungi.**” Exodul 29, 5-7

Deci, marele preot în ziua întronării a fost uns cu untdelemn pe capul său. Untdelemnul în Scriptura îl reprezintă pe Duhul Sfânt. Acum, acest untdelemn turnat pe capul marelui preot nu rămânea numai pe capul lui ci se revărsa pe întregul său corp ceea ce înseamnă că ungerea nu se făcea numai cu câteva picături ci cu o cantitate mai mare de untdelemn. Despre asta citim în Psalm 133, 2:

„Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, **se coboară pe marginea veșmintelor lui.**”

Aceasta nu era decât o ilustrație a marelui eveniment al încoronării și ungerii Marelui nostru Preot în Sanctuarul ceresc în ziua Cincizecimii. Atunci când Domnul Isus a fost uns cu adevăratul untdelemn, Duhul Sfânt, acesta de la El, El fiind Capul, s-a coborât pe trupul Său care este biserica Sa. Rezultatul a fost ploaia timpurie.

Acest moment al ungerii lui Isus ca Mare Preot este descris în 1 Corinteni 15, 45 cu următoarele cuvinte:

„Al doilea Adam a fost făcut **un duh dătător de viață.**”

Al doilea Adam despre care vorbește Pavel în acest verset este Cuvântul din Ioan 1, 1 care, așa cum am citit în Ioan 1, 14, a fost făcut trup, dar acum, la ziua Cincizecimii, același Cuvânt a fost făcut un duh dătător de viață. Atenție, este aceeași persoană, Cel care ne este cunoscut ca fiind Cuvântul.

De aceea,

- Cuvântul în Betleem a fost făcut trup (Ioan 1, 14)
- Cuvântul în ziua Cincizecimii a fost făcut un duh dătător de viață (1 Cor. 15, 45)

Cu alte cuvinte, Cuvântul în ziua Cincizecimii a fost făcut a treia persoană a Dumnezeirii sau al treilea mod prin care Dumnezeu Tatăl se descoperă omenirii. Cea de-a treia persoană a Dumnezeirii este Cuvântul lui Dumnezeu făcut duh dătător de viață care aduce viață tuturor celor care cred în Domnul Isus ca Mântuitor personal.

Că această concluzie este corectă să citim în „Hristos lumina lumii” cunoscutul citat în care Duhul Sfânt este numit „a treia persoană a Dumnezeirii”:

„**Păcatul nu putea să fie oprit și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia persoane a Dumnezeirii,** care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești.” (Hristos lumina lumii, 671)

Acest citat deseori este citit ca argument că Duhul Sfânt este o altă persoană separată de Domnul Isus, dar dacă citim întregul context vom vedea că aceasta nu este cazul. Numai câteva rânduri după acest citat sora White spune:

„**Hristos a dat Duhul Său ca putere divină**, pentru a birui toate înclinațiile spre rău, moștenite și cultivate, și pentru a întipări caracterul Său în biserică.” (Hristos Lumina Lumii, 671)

Deci, este vorba despre Duhul lui Hristos și nu despre o altă persoană separată de El. Acum, dacă citim cu atenție Spiritul Profetic vom vedea că aceste referiri la Duhul Sfânt ca fiind „a treia persoană” sunt toate în contextul păcatului și a biruinței asupra lui. Cu alte cuvinte există o singură putere care poate birui păcatul în noi. Să vedem care este această putere. În „Calea către Hristos” citim următorul:

„**Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos.** Numai harul Său poate să învioreze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire.” (Calea către Hristos, 18)

„**Domnul Hristos este izvorul oricăror impulsii bune. Numai El poate sădi în inimă vrăjmășie față de păcat.** Orice dorință după adevăr și curăție, convingerea cu privire la propria noastră păcătoșenie constituie dovada faptului că **Duhul Său Sfânt lucrează în inimile noastre.**” (Calea către Hristos, 26)

Observați care este singura putere care poate birui păcatul din inima noastră. Este Isus Hristos. Numai El poate sădi în inima noastră vrăjmășie față de păcat. Numai El ne poate da nouă viață pe care El Însuși a pregătit-o pentru noi în timpul vieții sale în trup și pe care ne-o dă nouă după ce a fost făcut a treia persoană a Dumnezeirii sau un duh dătător de viață prin care El poate trăi în urmașii Săi.

Să citim și alte citate care ne vor confirma acest adevăr:

„Toate pretențiile din creștinism, sunt numai expresii de credință fără viață **până când Isus nu îl va umple pe cel credincios cu viața Sa spirituală, care este Duhul Sfânt.** Evanghelistul nu este pregătit să învețe adevărul și să fie reprezentantul lui Hristos până când nu a primit acest dar ceresc.” (Spiritul Profetic vol. 3, 242)

„**Numai când viața lui Hristos devine o putere dătătoare de viață** în existența noastră putem rezista ispitelor care ne asaltează dinăuntru și din afară.” (Divina Vindecare, 130)

„Duhul este cel care dă viață, carnea nu este de nici un folos; cuvintele pe care vi le spun Eu, ele sunt duh și viață.” Hristos nu se referă aici la doctrina Sa, ci la **Persoana Sa, la divinitatea caracterului Său.**” (RH 5 Aprilie, 1906)

În sfârșit, iată un citat în care sora White numără cele trei personalități ale Dumnezeirii sau trioul ceresc. Observați cine este cea de-a treia persoană după înțelegerea ei. Este Duhul lui Hristos.

“Ei au **un singur Dumnezeu, un singur Mântuitor, și un singur Duh – Duhul Lui Hristos** – care trebuie să aducă unire în rândurile lor.” (Mărturii vol. 9, 189)